

Ileana BERLOGEA

În amintirea lui Mihai Eminescu

În suta manifestărilor închinată memoriei lui Mihai Eminescu, organizate de cele mai multe teatre ale țării, alături de *Scrisorile marelui poet către Veronica Micle*, premieră absolută a teatrului radiofonic, se înscrie și un frumos spectacol, mai exact o monodramă, *Veronica Micle. Scrisori*, la Teatrul Național din Craiova în colaborare cu Teatrul „Al. Davila” din Pitești. Cu un scenariu bine alcătuit de tânărul regizor Bogdan Cioabă, semnatarul direcției de scenă și al ilustrației muzicale, cu excelenta contribuție a interpretei Mirela Cioabă, instituțiile teatrale din capitala Băniei și din Pitești au realizat un spectacol emoționant, cu numeroase momente de adevăr, cu haz asociat cu durere și scrâșnită disperare. Având la bază numai scrisorile *Veronicăi Micle*, ca o lungă și zguduitoare mărturie și dezvăluire a sufletului feminin, actrița reușește să ne capteze atenția și să ne câștige, aducând în jocul ei sinceritate, firesc și o ciudată feminitate.

Publicarea corespondenței celor doi poeți – a bărbatului îndrăgostit, uneori prea pătimaș, știind să transforme însă sentimentul în artă, să-i dea transfigurări de diamant, și a femeii, speriată la început de năvala pasiunii, dar nefericită victimă în final, chiar cu riscul ridicolului – a dezvăluit cititorilor noi dimensiuni, nu numai ale celor doi, ci ale omului în general.

Bogdan Cioabă în dramatizarea sa și Mirela Cioabă în creația ei, în întruparea *Veronicăi Micle* au căutat generalul înveșmântat în permanență în individual, personalitatea poetei în interpretarea actriței fiind bine definită, dar și femeia dintotdeauna, cu dăruirea și capriciile ei, cu izbucnirile pătimașe de ciudă și ură. Cristina Ciucu, semnatară scenografiei a propus o scenă goală, doar un scaun și abia în final, atunci când *Veronica Micle*, după tragica dispariție din viață a lui Eminescu se pregătește și ea de moarte, spațiul se umple cu pânze albe, ca un giulgiu menit să acopere universul. Rochiile Mirelei Cioabă evocă epoca, fără precizări prea exacte, armonizându-se mai degrabă cu starea lăuntrică: deschise la culoare atunci când este veselă, întunecate în clipele de încercări, cu un șal negru, la moartea soțului sau a iubitului. Montarea are scurte pauze de lumină ce o ajută pe actriță să se schimbe sau sugerează trecerea timpului și modificarea locului de acțiune.

Mirela Cioabă izbutește să-și pună în lumină avantajos calitățile de actriță și experiența scenică. Aș dori să subliniez ca reușite, printre multe alte momente, cele de la început când, cochetă, este totuși speriată de izbucnirile prea pasionate ale poetului, dar și cele de cumplită și sălbatică gelozie, crezându-se înșelată cu Mitte Kremnitz. A rămas singură, soțul ei a murit, dar Mihai Eminescu,

mult prea prins cu munca sa de la „Timpul” și cu cercurile literare bucureștene, nu se grăbește s-o ceară în căsătorie. Amintirea nopții de neuitat, a acelei nopți în care s-a dăruit cu toată ființa ei iubitului, o obsedează, îi urmărește pașii, este prezentă în mintea, în amintirile ei în simțurile ei trezite din letargie, dar se pare că a rămas fără urmări.

O autentică transfigurare are loc după moartea neuitatului și excepționalului amant. Acum este și femeie îndurerată și mamă, e plină de păreri de rău pentru că își va lăsa copiii singuri, însă știe că nu mai poate trăi și intra în moarte cu o liniște lăuntrică, plecând spre lumea de dincolo cu o copleșitoare împăcare cu sine și cu Universul.

Am urmărit-o cu atenție și emoție în toate ipostazele. Pătimașă și înciudată,

furioasă și calmă, ea era femeia dintotdeauna, aproape Medeea însetată de răzbunare, dar și Mița Baston cu „vitrioul”, capabilă să facă orice pentru amantul ei, și dușmana neîmpăcată a bărbatului posesiv și capricios.

Sugestivă evocare a unei personalități reale, spectacolul Naționalului craiovean și al Teatrului „Al. Davila” rămâne ca o incitantă sărbătorire a celui care a fost și rămâne „poetul nepereche”.

Teatrul Național din Craiova și Teatrul „Al. Davila” din Pitești – Veronica Micle. Scrisori. Scenariul, regia și ilustrația muzicală: Bogdan Cioabă. Scenografia: Cristina Ciucu. În distribuție: Mirela Cioabă și copiii Veronica și Mihai Popa. Data premierei: 14 ianuarie 2001.

MIRELA CIOABĂ